

Probírám se hromadami a hromadami krámů rozházených na podlaze svého pokoje. Přijdu pozdě. „Kate!“ zakřičím zoufale. Kde kruci jsou? Vybíhám na odpočívadlo a nakláním se přes zábradlí. „Kate!“

Zaslechnu povědomý zvuk dřevěné vařečky otírající se o okraje keramické misky a spatřím Kate, která se objevuje u paty schodiště. Rudé vlasy má vyčesané nahoru do chomáče kudrlin. Vzhledne a věnuje mi znavený pohled. Je to výraz, na který jsem si zvykla celkem nedávno.

„Klíče! Nevidělas moje klíčky od auta?“ vybafnu na ni.

„Jsou na stole pod zrcadlem, přesně tam, kdes je nechala včera večer.“ Zakoulení očima a vrací se i s dortovým těstem do své cukrářské dílny.

Totálně vystresovaná vyrážím na druhý konec odpočívadla a vyhrabávám klíče zpod haldy reklamních letáků. „Už zase se schováváte,“ zabručím si pro sebe a popadám pásek, lodičky a notebook. Scházím dolů z bytu nad Kateinou dílnou, kde právě dává lžící dortovou směs do nejrůznějších formiček.

„Měla by sis uklidit pokoj, Avo. Je tam děsnej svinčík,“ stěžuje si.

Jistě, moje osobní organizační schopnosti jsou celkem šokující, zvlášť když uvážím, že jsem návrhářka interiérů u Rococo Union a trávím celé dny řízením práce a organizováním všeho možného. Sahám si pro mobil, který leží na robustním stole, a strkám prst do Kateina těsta. „Nemůžu být geniální ve všem.“

„Vystřel!“ klepne mě lžící přes ruku. „Na co vlastně potřebuješ auto?“ sklání se, aby uhladila směs, zatímco si soustředěně opírá špičku jazyka o spodní ret.

„Mám první schůzku v Surrey Hills – v nějakém venkovském sídle.“ Provlékám si pásek skrz oka modrých pouzdrových šatů, nazouvám se do lodiček a stavím se před nástěnné zrcadlo.

„Já myslela, že děláš spíš město,“ ozývá se za mnou Kate.

Několik sekund si prsty prohrabuju vlasy, honím je z jedné strany na druhou, ale pak to vzdávám a místo toho je spínám několika sponami. Mé tmavohnědé oči vypadají unaveně a postrádají obvyklou jiskru – což je nepochybně důsledkem ponocování. U Kate bydlím teprve měsíc – nastěhovala jsem se k ní, když jsem se rozešla s Mattem. Chováme se jako dvě univerzitní studentky. Moje játra už křičí po odpočinku.

„To taky dělám. Na venkov se specializuje Patrick. Ani nevím, jak jsem k tomu přišla.“ Tyčinkou si nanáším lesk na rty, přitisknu je k sobě a líbnu Kate na tvář.

„Bude to bolet, to vím už teď. Měj se!“

„Ty taky. Uvidíme se,“ zasměje se, aniž by vzhledla od práce.

Navzdory tomu, že jedu pozdě, řídím své Mini do kanceláře na Burton Street s obvyklou opatrností. Když pak kroužím celých deset minut, než najdu místo na parkování, rozpomínám se, proč denně nejezdím metrem.

Do kanceláře se vřítím s pohledem upřeným na hodiny. Půl deváté. Tak jo, mám desetiminutové zpoždění, to není tak zlé, jak jsem si myslela. Cestou ke svému stolu mívám Tomův a Victoriin, oba prázdné, a když dosedám na židli, nenápadným pohledem kontroluju Patrickovu přítomnost v jeho kanceláři. Vyndávám si laptop a přitom zjišťuju, že mi tu někdo nechal balíček.

„Dobré ráno, poupátko,“ zdraví mě bodře Patrick, když usedá na okraj mého stolu, který jako obvykle skřípavě zaprotestuje pod jeho váhou. „Copak jsi to dostala?“

„Dobré ráno. To je nový vzorkovník látek od Millera. Líbí?“ Prsty přejíždím po luxusních materiálech.

„Nádhera,“ předstírá zájem. „Jen ať to nevidí Irene. Za nový bytový textil jsem právě utratil celé jmění.“

„Aha,“ polituju ho účastně. „Kde jsou všichni?“

„Victoria má dnes volno a Tom prožívá noční můru s Baine-sovými. Dnes tu budeme jenom ty, já a Sal, poupátko.“ Z vnitřní kapsy vytahuje hřeben a uhlazuje si jím stříbrnou kšticí.

„Já mám v poledne schůzku v Panském sídle,“ připomínám mu, i když na to nemohl zapomenout. „Víš jistě, že jsem na to ta správná osoba, Patricku?“

Pro Rococo Union pracuju čtyři roky a už od začátku bylo jasné, že mě přijali, abych rozvíjela podnikání v oblasti moderních interiérů. V Londýně teď rostou luxusní byty jako houby po dešti a Patrickovi s Tomem, kteří se specializují na tradiční design, by ujel vlak. Když jsme se uchytili a začalo toho na mě být moc, přijali Victorii.

„Řekli si o tebe, květinko.“ Staví se na nohy a můj stůl nanovo zaúpí. Patrick to ignoruje, ale já se neubráním bolestně grimase. Měl by zhubnout, nebo mi přestat sedat na stůl. Ten už jeho hmotu dlouho neudrží.

Takže si o mě řekli? Proč? V mém portfoliu se nenajde nic, co by mě předurčovalo k práci na tradičním interiéru – vůbec nic. Nemůžu si pomoci, ale mám dojem, že to bude naprostá ztráta času. Měli by na tom dělat Patrick nebo Tom.

„Jo, a ohledně uvedení Lussa na trh,“ poznamenává Patrick a uklízí si hřeben, „investor hodlá za ten večírek ve střešním apartmá utratit hromadu peněz. Odvedla jsi tam kus skvělé práce, Avo.“ Patrick zároveň uznale pokývá hlavou a zakmitá obočím.

Reaguju začervenaním. „Děkuju.“ Na svou práci v Lussu jsem náležitě hrdá, je to největší úspěch v mé krátké kariéře. Nachází se v Docích svaté Kateřiny a s cenami v rozpětí od tří milionů za normální byt do deseti milionů za střešní apartmá, nás zařazuje do superligy. Pro design byl určující už samotný název stavby, italský luxus. Veškeré materiály, nábytek i umělecké předměty jsem poptala v Itálii a moc jsem si užila týden, kdy jsem tam organizovala dodávky. Příští pátek se koná večírek u příležitosti uvedení na trh, ale já vím, že už prodali střešní apartmá a šest dalších bytů, takže je to spíš vychloubačná párty.

„Udělala jsem si volno, takže jakmile bude pryč úklidovka, můžu to tam zkontrolovat.“ Listuju stránkami diáře až k příštímu pátku a znovu to ověřuju.

„Šikulka. Řekl jsem Victorii, aby tam byla v pět. Je to její první akce, tak jí ukaž, jak se to dělá. Já s Tomem dorazím v sedm.“

„Jasně.“

Patrick se vrací do své kanceláře a já si otevírám e-maily a procházím je, abych je podle potřeby vymazala nebo na ně odpověděla.

V jedenáct si balím notebook a nakukuju do Patrickovy kanceláře. Něco zaujatě sleduje v počítači.

ODHALENÍ

„Vyrážím,“ oznamuju mu, ale on jenom mávne rukou. Na cestě ven ještě zahlédnu Sally, která bojuje s kopírkou. „Tak zatím, Sal.“

„Ahoj,“ odpovídá, ale má tolik práce s vytahováním zaseknutých papírů, že se na mě ani nepodívá. Ta ženská je kalamita.

Vycházím ven na slunce a vyrážím k autu. Páteční polední špička je děs, ale jakmile jsem pryč z města, cesta mi ubíhá jedna radost. Stáhla jsem si střechu a společnost mi dělá Adele. Malá projížďka po venkově bude příjemným zakončením pracovního týdne.

Uhýbám z hlavní cesty do malé aleje, na jejímž konci se ocitám před tou největší branou, jakou jsem v životě viděla. Zlatá deska na jednom z pilířů hrdě oznamuje: Panské sídlo.

Týjo! Sundávám si sluneční brýle a nakukuju skrz bránu na šterkovou cestu širokou na tři auta, která se táhne snad na míle daleko; v hlavě se mi okamžitě vytváří představa usedlého majitele tohoto sídla s doutníkem v koutku úst. Vystupuju z auta a přecházím k bráně, abych se podívala po interkomu.

„Je za vámi.“ Málem vyletím z kůže, když se odnikud ozve hluboký hlas, který ostře rozčísne tichý venkovský vzduch.

Rozhlížím se kolem sebe. „Haló?“

„Tady.“

Otáčím se a zahlédnu interkom u příjezdové cesty. Úplně jsem ho minula. Vracím se k němu a mačkám tlačítko, abych se ohlásila. „Ava O’Sheavová, Rococo Union.“

„Já vím.“

Ohlédnu se a spatřím kameru nainstalovanou na bráně. „A pustíte mě dovnitř?“ zeptám se právě v okamžiku, kdy ticho kolem mě poruší zvuk kovového mechanismu. Brána se otevírá. „Dejte mi šanci,“ zabručím si pro sebe, když upaluju zpátky

k autu. Znovu nasedám do Mini a popojíždím k otevírajícímu se vjezdu. Mezitím si lámu hlavu, jak se proboha zbavím sklenky portského a doutníků, které tomu pitomci nepochybně rostou přímo ze zadku. Teď už se na to setkání teprve netěším. Namyšlený venkovský balící a jejich snobský zámky nejsou zrovna mým koníčkem.

Jakmile je brána pořádně otevřená, projíždím a zhruba po míli se dostávám na dokonale kruhové nádvoří. Sundávám si brýle a ohromeně zírám na obrovskou budovu tyčící se přede mnou. Je mimořádná.

Černé dveře – zdobené vysoce leštěným zlatým orámováním – jsou obklopené čtyřmi velkými arkýřovými okny, z nichž každé ohraničují tesané kamenné pilíře. Mohutné vápencové bloky společně s bujnými vavřínovými stromky lemujícími průčelí utvářejí charakter stavby; a jako vrchol všeho je uprostřed nádvoří vodotrysk chrlící nasvícené proudy vody. Celé to působí velmi impozantně.

Vypínám motor a bojuju s otevíráním dveří, abych se dostala z auta. Stojím, přidržuju se rámu a vzhlížím k té nádherné stavbě. A okamžitě mě napadá, že to musí být nějaký omyl. Tenhle objekt je ve skvělé kondici.

Trávníky jsou zelené, až oči přecházejí, dům vypadá, jako by se mu dostávalo dennodenní pozornosti, a dokonce i štěrk se zdá být pravidelně udržovaný. Pokud exteriér nevyžaduje žádnou péči, pak si nedovedu představit, co by mělo být potřeba uvnitř. Vzhlednu k tuctům okenních tabulek arkýřových oken a za všemi vidím prosvítat sametové závěsy. Mám chuť zavolat Patrickovi a zkontrolovat, jestli mám správnou adresu, ale na bráně skutečně visela tabulka s názvem Panské sídlo a ten mizera na druhém konci interkomu mě zjevně očekává.

ODHALENÍ

Zatímco si promýšlím co dál, otevírají se dveře a v nich se objevuje ten největší muž, kterého jsem kdy spatřila. Uvolněným krokem přechází ke schodům a já sebou při pohledu na něj instinktivně cuknu a ukročím dozadu. Má černý oblek – nepochybně ušitý na míru, protože tohle rozhodně není konfekční velikost –, černou košili a černou kravatu. Kůži má v barvě tmavého ebenu, oholená hlava se mu leskne jako vyleštěná a oči má schované za slunečními brýlemi. Kdybych si měla v hlavě utvořit představu člověka, který vyjde ze dveří, tenhle chlap by to zcela určitě nebyl. Je to učiněná hora svalů a všechno na něm křičí: já jsem bodyguard. Najednou mě přepadá lehká obava, že jsem se ocitla v nějakém mafiánském doupěti, a snažím se vzpomenout si, jestli jsem do nové kabelky přendala nouzový alarm.

„Slečna O’Sheavová?“ protáhne.

Pod tíhou jeho značně objemného vzezření se celá scvrknu a v nervózním gestu mávnu rukou. „Zdravím,“ špitnu.

„Tudy,“ zabručí zhluboka, rázně kývne hlavou a vrací se zpátky do domu.

Zvažuju, že se otočím a uteču, ale probouzí se ve mně jistá troufalost a smysl pro nebezpečí, a to zase vyvolává touhu zjistit, co se nachází za těmi dveřmi. Beru si kabelku, zavírám auto a stoupám po schodech, abych překročila práh domu a vešla do rozlehlé vstupní haly. Rozhlížím se ohromným prostorem a okamžitě mě zaujme velké točité schodiště vedoucí do prvního patra.

Hala je zařízená v okázalém, luxusním a *velmi* výrazném stylu. Tóny temné modři střídá šedobéžová s doteky zlatavé a dřevěné zařízení společně s tmavými mahagonovými parketami navozují působivý a silně extravagantní dojem. Interiér je přesně takový, jak jsem očekávala, a ani zdaleka se nepřibližuje mému designérskému vkusu. Čím víc se kolem sebe dívám, tím míň si dovedu

představit, co by tu vůbec nějaký návrhář měl pohledávat. Patrick tvrdil, že si vyžádali mě osobně, což mě vedlo k myšlence, že chtějí modernizovat, ale jenom do té doby, než jsem zahlédla vnitřek. Vybavení plně odpovídá duchu doby, ve které se dům stavěl. Co tu k čertu dělám?

Goliáš míří doprava a já cupitám za ním, mé hnědé lodičky cestou do zadní části budovy výmluvně klapou po dřevěné podlaze.

Slyším tichou ozvěnu konverzace, a když mrknu vpravo, zaznamenávám množství lidí usazených u stolů; jedí, pijí a rozmlouvají spolu. Číšníci jim servírují pokrmy a nápoje a v pozadí zní vzdálený zpěv skupiny The Rat Pack. Nechápatě nakrčím čelo, ale pak mi to dochází. Je to hotel – luxusní venkovský hotel.

Už mi to začíná dávat smysl. Chtěla bych na tu hromadu svalů, co mě vede bůhvíkam, promluvit, ale on se ani jednou neohlédne, aby zkontroloval, jestli ho následuju. I když mu moje podpatky nejspíš prozrazují, že ano. Moc toho nenamluví a já ho podezírám, že i kdybych něco řekla, stejně by mi neodpověděl.

Pokračujeme kolem další dvojice zavřených dveří, až mě goliáš přivádí do jakési zimní zahrady – jasně prosvětlené místnosti, neuvěřitelně okázalého prostoru, který je rozdělen do několika sekcí k sezení s pohovkami, křesly a stoly. Celoplošné posuvné dveře vedou na pískovcem dlážděnou terasu a rozlehlý trávník. Je to skutečně úchvatné a já v duchu zalapám po dechu, když venku zahlédnu prosklenou stavbu, která kryje plavecký bazén. Vypadá to tady fantasticky, až se zachvěju při představě, kolik tu asi stojí jedna noc. Musí to mít pět hvězdiček – možná i víc.

Prošli jsme zimní zahradou a já jsem vedena dál nějakou chodbou. Nakonec goliáš zastavuje před kazetovými dveřmi. „Kancelář pana Warda,“ zahučí a vzhledem k jeho mamutím rozměrům překvapivě jemně zaklepe.

ODHALENÍ

„To je manažer?“ vyzvídám.

„Majitel,“ odpovídá a otevírá dveře, aby se jimi protáhl dovnitř.
„Pojďte dál.“

Na prahu lehce zaváhám, sleduju toho velkého chlapa, jak přede mnou postupuje dál do místnosti. Nakonec přinutím nohy k akci a taky vcházím dovnitř, cestou se rozhlížím po neméně luxusním zařízení kanceláře pana Warda.